

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘ. 104

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΓΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΡΤΑ 18

Τιμή ετησίας συνδρομής προπληρωτέας διά μὲν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20.
Τὸ Γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οδοῦ Σταδίου ἀριθ. 14 ἀπέναντι τῆς Γενικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 8 Φεβρουαρίου 1881.

Τὸ φῶς ἤδη ἤρχισε νὰ γίνεταί ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ἡμῶν πολιτικῆς, φῶς ἀληθῶς λίαν πένθιμον. Ὁ φιλέλληνας Ἀσμοδαῖος θέλει νὰ γελάσῃ, ἀλλ' ὁ γέλωσ του μετατρέπεται εἰς στεναγμὸν. Ἡ στάσις τῶν πραγμάτων γίνεται τέλος καταφανῆς καὶ εἰς τοὺς μᾶλλον τυφλώττοντας. Ἐκ μέρους τῆς Τουρκίας ἄρνησις ἀπόλυτος. Ἐκ μέρους τῆς Εὐρώπης, ὀπισθοχώρησις, ἐφεκτικότης, δυσμένεια, ἀποτελοῦσι τὸ σύνολον τῶν διχθέσεων. Τὰ μικρὰ, σχοινοτενῆ, πλήρη σχολαστικῆς διχλεκτικῆς καὶ ἐνίκου ὕβρεων ἄρθρα ὀργάνων τινῶν τοῦ ἡμετέρου τύπου, δὲν ἴσχυσαν νὰ πείσωσι τὴν Γαλλίαν νὰ πάλῃ πρὸς ζήμιον τῆς ἀκόμη μίαν φοράν τὸ πρόσωπον τοῦ περιπλανημένου ἱππότου τῆς νεωτέρας Εὐρώπης. Ὅλα καλὰ ὅσα τελειοῦσι καλὰ, ἐπιγράφεται δραχμὰ τι τοῦ Σχιζιπῆρου. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο εἶνε πρᾶκτικώτατον, ἀλλ' ὅταν τὰ πράγματα δὲν τελειοῦσι καλὰ, συμβαίνει τὸ ἐναντίον, ἦτοι τὰ λάθη γίνονται μᾶλλον καταφανῆ, πασιδῆλα δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐπιπολασιοτάτους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοιοῦτοι ἀναντιρρήτως εἴμεθα ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ πολιτικὴν ἐποψίν τουλάχιστον. Ἀληθῶς μάτην ἤθελέ τις ζητήσῃ τὴν περίσκεψιν, τὴν πολιτικὴν πρόνοιαν, τὴν ἀληθῆ τόλμην εἰς ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν ἐνεργηθέντα ἀπὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς τελευταίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ κρίσεως. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐκτυλιχθέντων γεγονότων, οὔτε μετὰ τῆς Ῥωσσίας καὶ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν ἐσυμμαχῆσμεν, οὔτε μετὰ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Τὴν ἀπάτην θεω-

ροῦντες ὑπερτάτην πολιτικὴν, προσεπαθήσαμεν συνεχῶς ν' ἀπειλήσωμεν δῆθεν τοὺς μὲν διὰ τῶν δὲ καὶ τ' ἀνάπαλιν, μέχρις ὅτου τὰ γεγονότα συμτελέσθησαν ἄνευ οὐδεμιᾶς δι' ἡμᾶς ὠφελείας. Τότε δὴ τότε, ἀφοῦ ἀπέτυχον αἱ παρῳδίαί εἰς τὴν Πνύκκ, αἱ φωναὶ ὑπὸ τὰ Ἀνάκτορα, αἱ διαδηλώσεις πρὸ τοῦ οἰκήματος τοῦ Ἀγγλοῦ γραμματέως Οὐίνδαμ, αἱ ἀγυρτικαὶ κηδεῖαι κτλ. κτλ, κατεφύγαμεν εἰς τὸ μέγα ἡμῶν ἐπιχειρημα, εἰς τὰ πετώματα, ἵνα δημιουργήσωμεν ἑλληνικὸν ζήτημα. Ἐδῶ ἀρχίζει νέα σειρά ῥαδιουργιῶν τοῦ Σκαπίνου, ποικιλομένων ὑπὸ τῶν δύο πρωτοκόλλων τοῦ Βερολίνου. Ἐπετύχαμεν δ' ἐν μέρει, διότι ἀπεδείξαμεν, ὅτι ἐὰν δὲν ἔχωμεν τὴν ἀρετὴν ν' ἀναδειχθῶμεν ἡμεῖς σπουδαῖοι, ἔχομεν ὅμως τὴν ἀναντίρρητον ἱκανότητα νὰ παρασύρωμεν τοὺς σπουδαίους εἰς τὰ γελοῖά μας. Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εὐρίσκεται ἤδη ἡ καλουμένη ἑλληνικὴ ὑπόθεσις, ἣτις ἐδημιούργησεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον θέσιν ἀφόρητον, ἀναγκαίως μὴ δυναμένην νὰ παραταθῆ ἔτι ἐπὶ πολὺ. Ἐν ὅμως ἐκερδήσαμεν ἀληθῶς, ὅτι προσεθέσαμεν εἰς τοὺς ἐνδόξους ἀνδρας τοῦ Πλουτάρχου τινὰς ἀκόμη ἐξόχους ῥήτορας, πολιτικούς συγγραφεῖς, ὀργανωτάς, οἰκονομολόγους καὶ διπλωμάτας.

Ἡ Ἐφημερίς ἐδημοσίευσεν ἰδιαιτέρως ποίημα εἰς δη-
μῶδη γλώσσῃ, ΟΝΕΙΡΟΝ, ὅπερ μεγάλως ἐπηρεήθη διὰ τὸ
γνήσιον τοῦ ρομελιωτικοῦ ὕφους του καὶ τὸ σύντομον τῆς
πολεμικῆς διδασκαλίας, ἣν ἐν ῥυθμῷ σοφωτάτην ἐκφέρει.
Ὁ ἀνώνομος ποιητῆς (κατὰ τὴν Ἐφημερίδα, βάρδος) λέγει,
ὅτι κατ' ὄναρ εἶδε τὸν Καρχισκάκην προοιμιζόμενον, ὅτι
προβλέπει προσεχῆ πόλεμον τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἀπελευ-
θέρωσιν ἀδελφῶν, εἶτα δὲ δίδοντα ὀδηγίας πολεμικῆς τέ-
χνης ἀξιοσημάντους διὰ τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν, καὶ τέλος,
δι' ὠραιοτάτης ποιητικῆς στροφῆς ἀνκφέροντα πῶς ἐκάη
ὅλη ἡ Ἑλλάς τῷ 1821, ἀλλὰ νῦν πλουσίῃ καὶ λαμπρᾷ
ἀνέθκαλε, χάρις τῇ ἐλευθερίᾳ ἣν διὰ τῶν ὀπλων καὶ τοῦ πυ-
ρὸς αὐτοῦ ἀπήλαυσε· ὁ ποιητῆς ἐν τέλει ἀποδέχεται τὴν
ἐντολὴν τοῦ στρατάρχου, ὅπως δικαλιήσῃ τὰς συμβουλάς
του καὶ ποιεῖται ἐπίκλησιν πρὸς τό :

«κατάγλυκο κονδυλί του, χρυσό του καλκμαρί»
καὶ οὕτω τελευτᾷ τὸ λαμπρὸν ποίημά του. Ἐπειδὴ ὅμως
ἡ ἐκδοσις τῆς Ἐφημερίδος ἐξηντλήθη, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκεῖ
ἐδημοσιεύθη καὶ με' ὀλίγα λάθη, ὁ Ἀσμοδαῖος ἀναδημο-
σιεύει κατωτέρω τὸ ῥηθὲν ἐξίσκιον ποίημα :

ΟΝΕΙΡΟΝ

Ἦχος

« Ἀπόψ' εἶδα ἔσ' τὸν ὕπνο μου... »

Φίλοι μου λένε λούφαζε, σκοῦχτο ἡ καρδιά μου λέει·
Ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνο μου μοῦ εἶπ' ὁ Καρχαμίτης :

« Βλέπω τὸ Γιάννο νὰ φιλήσ' τὸν Οὐρνὸ τῆ Μάρω,
« Δένδρα, σπικρὰ ἔγυριζαν, τὰ ζωντανὰ χορεύουν...
« Ἀδέρφικ ξυπολύθησαν... νὰ ποδεθοῦν ζητοῦνε.

« Ἀλλοίμονο σ' τὸ δουλευτῆ ποῦ τῆ δουλιὰ φοβᾷται.
« Ἔχε σουβλί ἀπόστατο, φαλτσέτ' ἀκονισμένη·
« Ἡ βελονιὲς πολὺ δασκίς μόν' τότε πιάνουν τόπο·
« Ἡ πρόκαις σου πολὺ σπικρὰίς τί τὸ πετσοὶ χαλᾶνε.
« Χρὰ σ' ἐκεῖνο τὸ παιδί π' ὄχει γερὰ τὰ χέργικα,
« Τὸ μᾶτι σὰν πετούμενο, τ' αὐτὶ ὡτὰν ἀγρίμι,
« Τὸ δαχτυλίδι ποῦ περνᾷ, τὸ ἀρνικὸ ποῦ κόρτει,
« Καὶ σὰν ξεφτέρει βίχεται εἰς τὴ δουλιὰ ἐπάνω.
« Ὅλα αὐτὰ εἶναι κκλά, κκλλίτερο εἶν' τοῦτο :
« Ποτὲ σὲ μουστέρη κκλὸ μὴν κόψης ἀπὸ σβέρκο·
« Τὸ καλαπόδι τὸ κκλὸ φτιάκει κκλὸ ποδάρι·
« Μὴν πκίρνης Συρικνὸ πετσοῖ, φρχνιζέζικο νὰ πκίρνης.
« Θέλεις νὰ κἀνης γρήγορη δουλιὰ καὶ πκινεμένη ;
« Μκλάκονε ὅσφ ἔμπορεῖς κκλλίτερα τοὺς πκτους.
« Ἔχε βελόνικς σουβλικίς καὶ δυνατὸ τὸ σπύγγο,
« Εὔνεταίς ταίς ξυλόπροκαίς, γικτι χαλᾶν' ταίς σκάλτσαις.
« Σὰν τὸ κορὰσι φύλαγε τκνάλικ, κκτσικπρόκο,
« Τῆς ῥόδαίς, τῆ σουβλόριζα, τῆς τρίχαις, τὸ τσιρίσι,
« Τὴν προκκδοῦρα, τὸ σφυρὶ, τῆς ἄλτσαις καὶ τὰ ψίδικα.
« Τὸ καλοκκτρι τὸ σαγρὲ, χεϊμῶνα τὸ βιδέλο
« Πῶς κἀθε πόδι ἀγαπᾷ ποτὲ μὴ λησιμονήσης.

« Ἄν τύχη ἄνθρωπος βρῆς με' πόδικ ὄλο κάλους
« Ἐκεῖ τὰ μᾶτικ τέσσερα, φτιάστου φερδὸ τὸν πάτο,
« Βάλτου τακοῦνι χαμηλό, τὸν κοντοπιέ γεμάτο,
« Καὶ μπόλικὸ ἐλαστικὸ ἐγγλέζικο μὰ φίνο.
« Καὶ ἐὰν τύχη ποδκγρὸς πολιτικὸς κκνένας,
« Φτιάστου πκπούτσικ τσόχικα ὡσὰν τοῦ Κουμουνοδούρου.
« Ἄν ἐξκφρα ἀρχόντισσα μὲ χαιδεμένο πόδι
« Σοῦ τύχη, τότε πρόσεχε νὰ τὴν εὐχαριστήσης·
« Φιούμπικς ἀμέσως πέταξε-σεβρὸ καὶ λουστρινάκι,
« Ψηλὸ τακοῦνι ξύλινο, φουντίτσικς μπρισιμένικς.
« Χωριάτη ὅμως ἂν ἰδῆς, ἐρώτα τί μαντάτα
« Καὶ δὸς του τὰ χονδρήτερα πκπούτσικ σπουῆχαις.
« Θέλεις νὰ πιάσης μουστέρη καὶ ἄς μὴ ἔμπηκε μέσκα ;
« Στεῖλε τὸν κάλφα νὰ τοῦ εἶπῃ : τ' ἀφεντικὸ σὲ θέλει·
« Καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ μ' ἕνα κκρεδάκι
« Θέλει δὲ θέλει κἀμε τον πκπούτσικ ν' ἀγοράση·
« Ἄν εἶναι ὅμως δύσκολο γιὰ νὰ τὸ κκτορθώτης,
« Δὸς του διὰ μουντσικς κ' ἄφες τον σ' τὸ διάβολο νὰ πάη.
« Χκρτόσημο δεκλάπετο σ' τὴν τσέπη πάντα ν' ἄχης,
« Ἐξόφλησι σ' τὸ μουστέρη πρεπούμενη νὰ δίνης,
« Μὴν τύχη καὶ σ' εὐρῆ μεπελᾶς καὶ τσερεμὲ πληρώσης
« Ἀπὸ τὸ νόμο τὸ σκληρὸ ποῦ ἔφτικσ' ὁ Τρικουπης.
« Κι' ἂν βρίζεσαι εἰς τὰ στενὰ νὰ βίχης τὸ κανόνι,
« Γεμίσεις τὸ κκτάστιχο ἀμέσως βερεσέδικ... »

« Πολλοὶ ἐμουρλουζέψανε καὶ ξάνκ μουρλουζέψαν,
« Μὰ πίσω πάλι ἀνοιζαν τὰ κκγκζικὰ τους ὄλοι,
« Μὲ πρᾶγμα περισσότερο καὶ κρέντιτο βκρβάτο.
« Εἶδαμε παληομᾶγκζα μονάχα μὲ μιλὰ μπάγκκα,
« Ποῦ κκλείσανε καὶ φάγκανε τοῦ κόσμου τοὺς πκράδες,
« Τῶρα ντὰ-κἀπο ἀνοιζκανε μὲ μόνστρικς φικουρίνικα,
« Κ' ἐκεῖ ποῦ ἕνα ἦτανε ἐφύτρωσαν πενήντα...
« Γιάσου χαρὰ σου, Πίστωσι... Χαρητέ τηρ μαστόροι !..
« Σήκω καὶ γράψε γρήγορα νὰ τὴν ἀκούσουν ὄλοι. »

Μὲ δάκρυα λαχτρικστὰ τοῦ φίλησα τὸ χέρι
Καὶ τοῦ εἶπα : Στάσου Μάστορη, πρεπούμενα νὰ γράψω·
Δὲν εἴμπορῶ εἰς τὴν στιγμή νὰ φτιάσω μεντσασόλα,
Δὲν εἴμαι τέτοιος· μοναχὰ ὁ Πκπκγεώργης ξέρει
Νὰ κἀνη ὄλικς ταίς δουλικίς χωρὶς νὰ βάνη χέρι...
« Ἔσ' εἶται τσγκκρόπουλο, σ' τὸν κόσμο ξκκουσμένο
« Κ' εἶσαι κκλὸς εἰς τὸ σουβλί, κκλὸς καὶ εἰς τὴν πένκα... »
Μοῦ ἔφυγε σὰν ἀστρική μὲ πκτημένικς φτέρνικς
Καὶ τὴν ποδικὰ του μοῦδειξε κομμένη ἀπὸ φαλτσέτα.

Ἐξκκουστὸ σουβλάκι μου, χρυσὴ μου βελονίτσκα,
Δὸς' τε ἔστα χέργικα μου ζωὴ, ἀστειρινὴ γοργάδα,
Νὰ πκπουτσώσω τὸν ντουνακ... »

